ראה הוזהרת...

ראה אנוכי נותן לפניכם
ברכה וקללה – הבחירה בידכם!
אם תשמע אל מצוותי תזכה לברכה
ואם תסור מדרכי – הקללה תשיגך!

והיה כי יביאך ה' אלוקיך
אל הארץ אשר הובטחה לאבותיך,
ונתת את הברכה על הר גריזים
והקללה על הר עיבל (אם אתם מעזים).

וכשתחיו כבר בארץ ישראל
רק במקום אחד תעבדו את האל.
וסילקתם העבודה הזרה, זה לא לעניין,
על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן.

כי אם אל המקום אשר יבחר אלוקיכם
לשום את שמו שם, מכל שבטיכם.
קרבנות תקריבו רק בבית המקדש,
רק שם אני מסכים לקבל מכם ד"ש...

כי עכשיו כשהגעתם **אל המנוחה ואל הנחלה**
לא מכל מקום תקריבו העולה.
כאן גם מקור הביטוי למעשה:
איש כל הישר בעיניו יעשה.

רק הדם לא תאכלו, זה ציווי משמים,
על הארץ תשפכנו כמים.
להכשיר הבשר כמה דרכים יש –
להמליח במלח או לצלות על האש.

כי הדם הוא הנפש וזה המוסר,
ולא תאכל הנפש עם הבשר.
למען ייטב לך ולבניך אחריך
כי תעשה הישר בעיני ה' אלוקיך.

לא תוכל לאכול בשעריך
מעשר דגנך ותירושך ויצהרך.
כי אם במקום אשר יבחר אלוקיך,
לשם תביא את כל **נדבותיך**.

בסיום הפרשה אנו מגלים
אֵזכור לאותם שלושה רגלים:
שלוש פעמים בשנה יראה כל זְכוּרְךָ,
פסח, שבועות וסוכות – בשמחה!

ושמחת לפני ה' אלוקיך,
אתה ובנך ובתך ועבדך.
וגם **הלוי אשר בשעריך,**
והגר והיתום והאלמנה בקרבך.

רש"י ישב ושבר את הראש,
כיצד ניתן שמחה לדרוש?
מצווה מוזרה – שנשמח בחגים?
ומה אם אין על שולחננו דגים?

רש"י מסביר שהשמחה כאן היא תנאי:
לגמילות ולחסד יש למצוא פנאי.
רק אם נדאג לחלשים שבינינו
לשמחה אמיתית נזכה בימינו.

אם נדאג לגר, ליתום ולאלמנה,
השמחה תגיע גם ללא הזמנה.
על בתי המשפט, על אותות ומופתים,
בשבוע הבא בפרשת **שופטים**...

אייל לר

איור: ויקטוריה טורגוד